

sen som med hensyn til maksimumsgrænsen til halvdelen af fradraget, hvor der er børn.

Betingelsen for det højere fradrag: hjemmeværende børn under 16 år skal foreligge pr. 1. januar forud for skatteåret. Børnene skal have været hjemmeværende, jfr. § 24, i indkomståret eller størstedelen af dette.

Medens bestemmelsen om hustrufradragets størrelse som nævnt findes i de årlige ligningslove, er *betingelsen for fradragets ydelse* fremdeles fastlagt i statskattelovens § 8, hvori det hedder:

„Oplyser den skattepligtige, at den med ham samlevende hustru har selvstændig virksomhed, som ikke grundes eller vedligeholdes væsentlig ved mandens eller fællesboets midler . . .“

Hustruens indtægt vil kunne foreligge i form af arbejdsindtægt eller i form af indtægt ved en af hende drevet virksomhed. Bestemmelsen nævner ikke udtrykkeligt arbejdsindtægt, men kravet om, at der skal foreligge „selvstændig virksomhed“, vil klart være fyldstgjort, når indkomsten består i løn ved arbejde for fremmede, og det yderligere opstillede krav — at virksomheden ikke må være grundet eller vedligeholdt væsentlig ved mandens eller fællesboets midler — får ingen betydning her, hvor hustruens virksomhed ikke er baseret på nogen kapitalinvestering. Denne sidste betingelses betydning viser sig, hvor der er tale om erhvervsvirksomhed.

Betingelsen kæder hustrufradraget sammen med spørgsmålet om hustruens retlige rådighed over de midler, der danner grundlag for hendes selverhverv, og det rådighedsbegreb, der herved haves for øje, er det i den tidligere lov om formueforholdet mellem ægtefæller af 7. april 1899 fastlagte; de efter statsskatteloven af 1922 — ved lov af 18. marts 1925 — indførte regler om formueforholdet mellem ægtefæller, der udvidede hustruens rådighedsområde, har ikke sat sig spor i skattelovgivningen.

Man har imidlertid ikke ment blot at burde foretage den således tiltrængte ajourføring af bestemmelsen på dette punkt, men har anset det for rigtigst, at den nævnte betingelse helt udgår som selvstændig betingelse for fradragets ydelse. Fradraget for hustrus selverhverv må som tidligere anført anses begrundet ved, at selverhvervet på en række områder antages at medføre

merudgifter for familien, som ellers ikke ville være fremkommet, og det er herefter ikke videre rimeligt, at der tillægges kapitalforholdene i hustruens virksomhed den betydning, som man i den gældende bestemmelse har gjort. Om kapitalen hører til hustruens særeje, hendes bodel, mandens bodel eller hans særeje må anses som værende uden betydning for merudgifternes fremkomst eller størrelse.

Praksis har i de senere år inden for de rammer, som den gældende bestemmelses ordlyd afstikker, søgt at nå så rimelige resultater som muligt, navnlig således, at man, uanset at den i virksomheden nedlagte kapital hidrører fra fællesboet, har givet hustrufradrag, når hustruens arbejdsindsats i virksomheden må anses for det væsentligste grundlag for hendes indkomst, men det har ikke kunnet undgås, at de resultater, man ud fra den gældende bestemmelse har måttet komme til, i mange tilfælde har virket tilfældige og lidet rationelle.

Ud fra det anførte har man herefter ment som eneste betingelse for indrømmelse af hustrufradraget at burde kræve, at hustruens indkomst hidrører fra hendes selvstændige virksomhed (eller arbejde for fremmede).

I kravet om, at virksomheden skal være selvstændig, ligger, at den må være uafhængig af manden. At denne har forstrakt hustruen med midler til virksomhedens start eller drift, kan ikke i sig selv udelukke, at der må siges at foreligge en af ham uafhængig virksomhed. Det afgørende må formentlig i almindelighed være, om virksomheden drives af hustruen for egen regning og risiko, men iøvrigt må det overlades til praksis nærmere at udforme den anførte betingelse i overensstemmelse med de synspunkter, der ligger til grund for bestemmelsen.

Til § 37.

De her foreslåede regler om børnefradrag svarer ganske til de nugældende bestemmelser, der indeholdes i de årlige ligningslove, jfr. senest lovbekendtgørelse af 19. december 1952 § 4, stk. 2.

Til § 38.

Ved ligningsloven for skatteåret 1948—49 indførtes særlige bestemmelser om nedslag